Ileana-Lucia Floran

Cerul adâncurilor

EDITURA - Emma® -
ORĂȘTIE - 2009

Ileana-Lucia Floran

Cerul adâncurilor

EDITURA "Emma"
ORĂŞTIE - 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA

Cerul adâncurilor / Ileana-Lucia Floran; il.: Miron Simedrea. - Orăştie
Editura Emma, 2009
ISBN 978-973-1866-32-2

I. Simedrea, Miron (il.)

821.135.1-1

Ilustrații: MIRON SIMEDREA

Redactare computerizată : Ileana-Lucia Floran
Coperta: Ileana-Lucia Floran
Foto: Cosmin Tuduran

Tipărit: Tipografia „Emma”

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254 241 246
http://www.edituraemma.ro

Crâmpeie de gând

Confesiunile pe care Ileana Lucia Floran şi le face în cele câteva poezii cuprinse în cartea inspirat intitulată „Cerul adâncurilor”, sunt mărturisiri care devin opere literare de mare rezistenţă datorită măiestriei artistice a autoarei.

Titlul cărţii „Cerul adâncurilor” este o metaforă fericită, creată pe principiul antitezei care aduce în mintea cititorului o imagine a unui „cuprins – necuprins”, o imagine a unui „spaţiu infinit”.

Nimic nu e forţat în poezia Ilenei Lucia Floran. Aşa cum mărturiseşte autoarea, poeziile sale au la izvoare sufletul poetei: „O să-mi rup/bucăţi din suflet/şi-o să le preschimb/în cuvinte/...

Modestia ce o caracterizează pe autoare în activitatea cotidiană şi în munca sa de creator de bunuri spirituale, răzbate din mai toate poeziile cuprinse în cartea „Cerul adâncurilor”...”suntem muritori făcuţi din lut”.

Poezia „Fir de noiembrie” aduce în faţa cititorului imagini din diferite momente ale existenţei poetei pentru ca finalul să facă a

răzbate o idee atât de mult dezvoltată în medii înalt filozofice, aceea a reîncarnării: „Şi rătăcesc prin diferite vieţi”.

Ardealul este un spaţiu îndrăgit de toţi românii. Ileana Lucia Floran iubeşte aşa de mult Ardealul, cu istoria sa, încât îl numeşte „Ţara zeilor”: „M-am născut în Ţara zeilor/În urbea de la porţile cerului”.

Fiică a regretaţilor profesori Lucia şi Ionel Preda (ce nume predestinat, „Preda”), Ileana Lucia Floran şi-a iubit aşa de mult părinţii şi-i este atât de dor de ei acum, când au devenit amintiri, încât îi simte alături de ea şi de idealurile ei. Iată cum se încheie poezia „In memoriam”: „Iubirea lor mi-a dat însă o şansă/ Cât voi trăi şi ei vor exista.

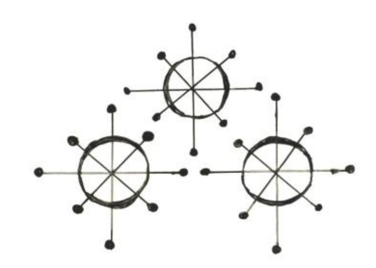
Cartea se încheie cu poezia „Viaţa mea”, în care, ca şi în poezia „Fir de noiembrie”, poeta aduce în imagine ideea reîncarnării: „A fost demult – ştiu eu? - în altă viaţă/ Trăită tot aici, pe-acest pământ/”. Fiecare strofă din poezia „Viaţa mea” se deschide cu verbul „A fost”. Folosirea acestui verb la începutul fiecărei strofe transferă acţiunea undeva într-o altă lume a trecutului.

Cu această carte, „Cerul adâncurilor”, Ileana Lucia Floran sporeşte numărul cărţilor publicate, demonstrând că ea, poeta, este un

izvor nesecat de creaţie literar-artistică şi pregăteşte cititorii pentru întâmpinarea altor cărţi pe care, cu siguranţă le va dărui.

Poeziile Ilenei Lucia Floran, din cartea „Cerul adâncurilor”, sunt fiecare însoţite de frumoase ilustraţii grafice, create cu mână de maestru de profesorul Miron Simedrea, al cărui talent artistic este incontestabil.

prof.Nicolae Cătăniciu

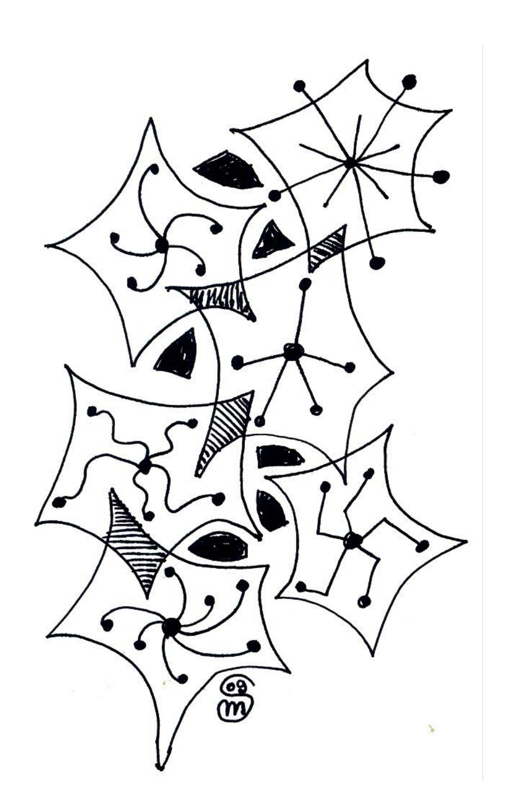
Am primit cu drag invitația Ilenei de a realiza elementele grafice care să-i însoțească creațiile poetice.

Poeziile sale - mărturisiri de gânduri și sentimente, măiestrit versificate - sper că vor face casă bună cu imaginile grafice, evident abstracte.

Orăștie, 8 noiembrie 2009

Motto:

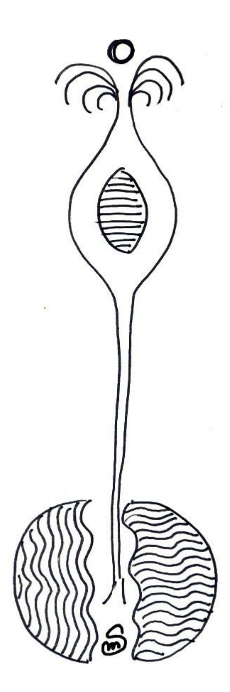
Eliberează omul şi el va crea.
(Antoine de Saint-Exupery)

În seara asta

În seara asta
o să-mi rup
bucăţi din suflet
şi-o să le preschimb
în cuvinte...
Apoi o să le arunc laolaltă
pe o pagină albă
şi o să le las împreună...
să se împrietenească.

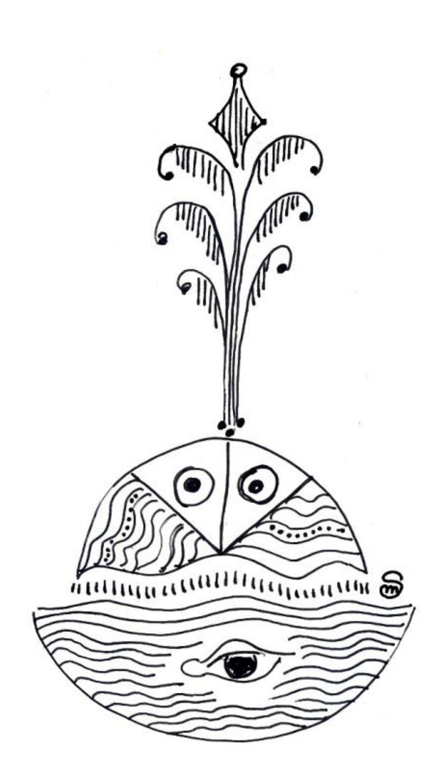
Cândva,
o să vi le dăruiesc!

Alegere

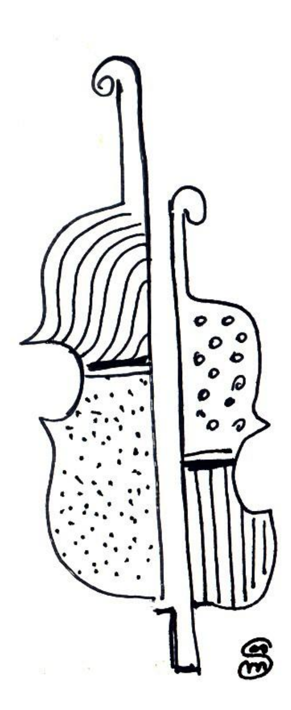
Trăim puţin, lacom şi violent,
Suntem sculptaţi numai din ignoranţă,
Mai ridicăm aiurea-un monument,
Ne mai purtăm cu tristă importanţă,

Dar suntem muritori făcuţi din lut,
Nimic nu ne-aparţine-n mod real,
Doar sufletul ni-e dat cu împrumut,
Să ne transfere-n absolut sau în fatal.

Întrebare

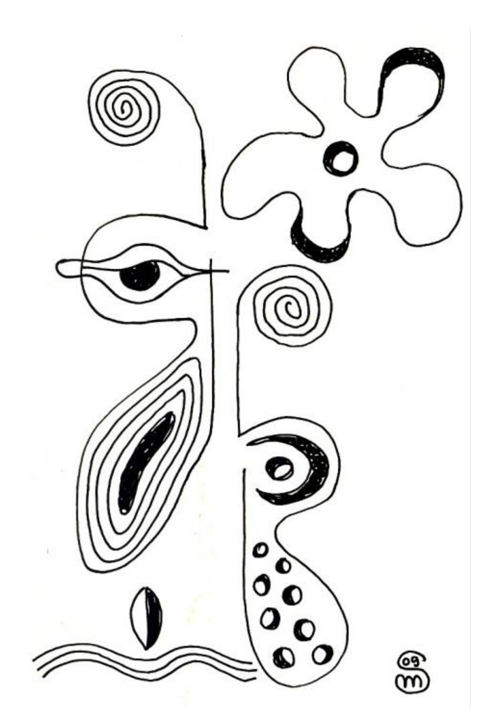
Sunt o relicvă
uitată
în subsolul prăfuit
al unui muzeu
de provincie,
în colţul de lângă fereastră,
de unde se pot auzi
sunetele vieţii...
şi-atunci,
de ce mă priviţi?
cu ce drept mă etichetaţi?
cum am devenit
exponat?

Oră

Nu-i oră târzie, dar soarele-i rece
Şi valuri de noapte alunecă dens,
Iar timpul prezent în trecut searbăd trece,
Pierzându-şi ciudat, importanţă şi sens.

E-o oră incertă şi seara-i aproape,
Povară e ziua trecută-n neant,
O linişte caldă răzbate sub pleoape
Când somnul alunecă blând şi galant.

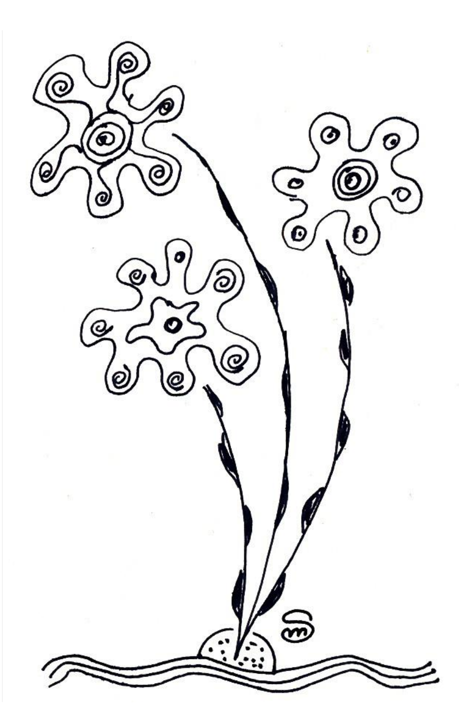

Cum?

Cum am lăsat anii să treacă
şi n-am mai vrut să înţeleg?
cum am uitat eternul „dacă”
şi-am încetat să mai dezleg,

misterul vieţii care vine,
misterul vieţii care pleacă
şi-am acceptat doar ce-mi convine
din lumea asta prea săracă?

E trist, dar încă se târăşte
Sufletul meu, cu tot ce-nseamnă...
şi o speranţă răbufneşte
prin nesfârşita-mi vieţii toamnă.

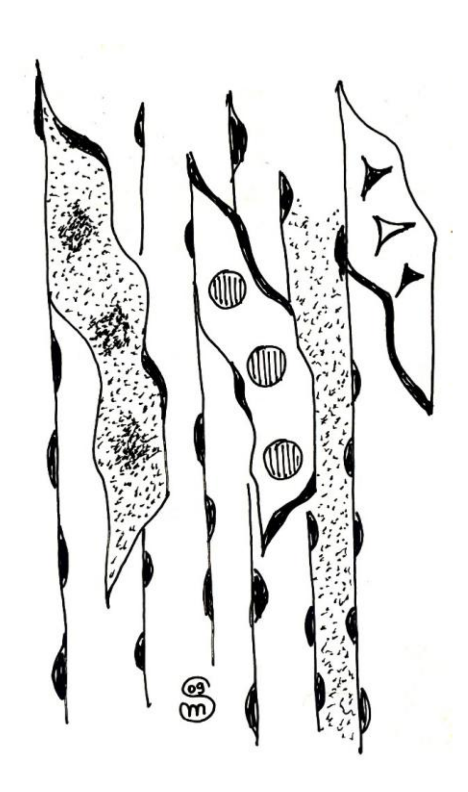
Memoria durerii

Să uit, cum aş putea? E prea târziu,
să-mi neg viaţa-ntreagă prin cuvinte
şi să m-ascund, umil, după-o idee,
la care ieri nici nu luam aminte.

Să uit, cum aş putea? Mă doare încă
truda acelor nopţi şi zile slute,
când încercam să dovedesc că sunt
făuritor de adevăruri absolute.

Să uit, cum aş putea? Mai am coşmaruri,
ce mă trezesc înlăcrimat în noapte
şi-aş vrea să-atrag tot zgomotul din lume
s-alung din juru-mi obsedante şoapte.

Să uit, cum aş putea? Poate în ceasul
în care mă desprind de pământesc
şi firav şi umil m-aplec în tihnă,
în faţa solului dumnezeiesc.

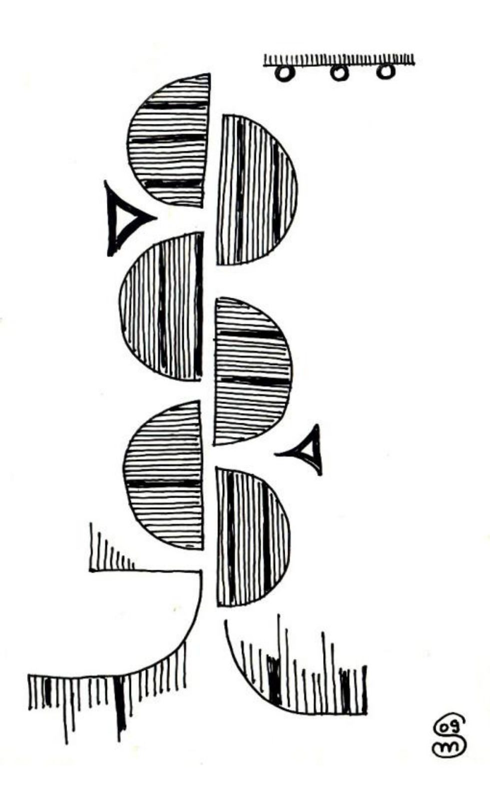

Fir de noiembrie

Suntem de-abia la începutul iernii,
Nu-i încă frig şi nici zăpadă nu-i,
Seara coboară însă mai devreme,
Iar gândurile rătăcesc haihui.

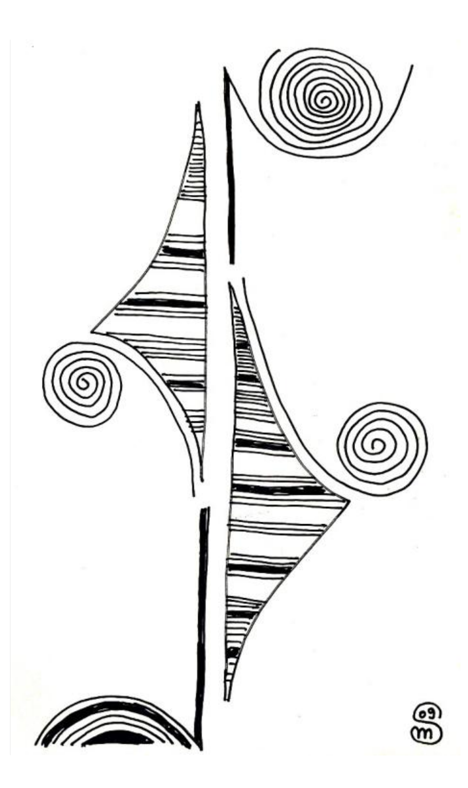
Aş vrea să stau la fel ca altă dată,
La gura sobei, printre amintiri,
S-adorm citind din cartea preferată,
Ferită de tristeţi şi amăgiri.

Păcat că adevărul nu mă lasă
Să mai revăd acei bătrâni pereţi;
Pierdut în vise e acel „acasă”
Şi rătăcesc prin diferite vieţi.

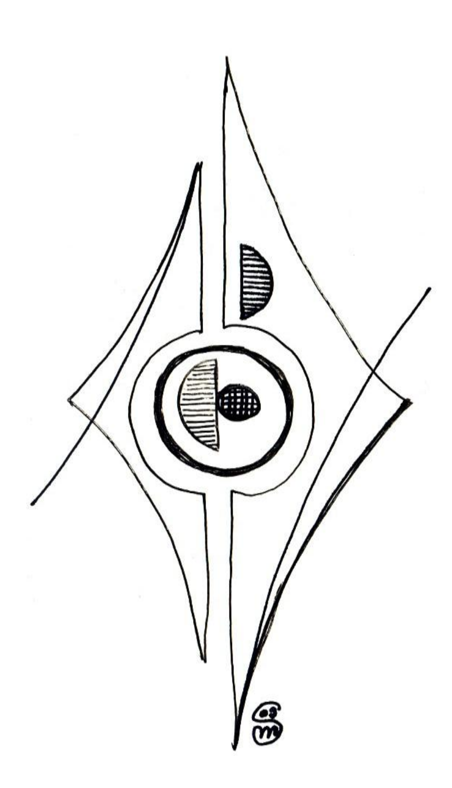
Zadarnic

Lacrimile
s-au prefăcut
în zăpadă
când inima mea,
uitată singură,
a îngheţat
aşteptând zadarnic
o rază de iubire.

Ardeal

M-am născut în Ţara Zeilor,
în urbea de la porţile cerului,
de unde urcă singuratic
drumul spre sanctuarul etern;
M-am născut acolo
unde toate poveştile
sunt adevărate,
iar timpul
s-a oprit
într-o continuă
tinereţe fără bătrâneţe
şi viaţă fără de moarte.

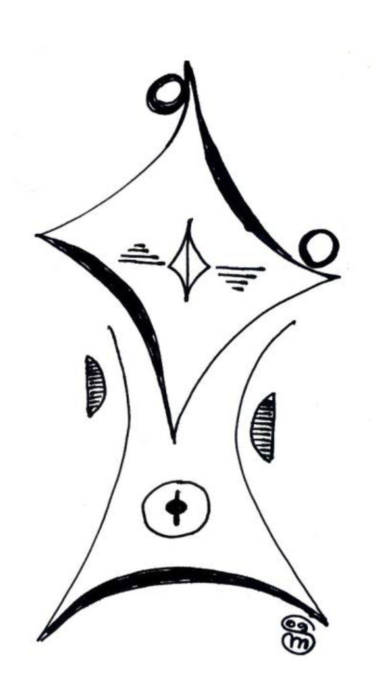

In memoriam

Zilele cu mult mai scurte-mi par
Şi nopţile se-apropie mai reci
Spre amintiri cobor ca spre un dar
Şi ochii-mi sunt de lacrimi tot mai seci.

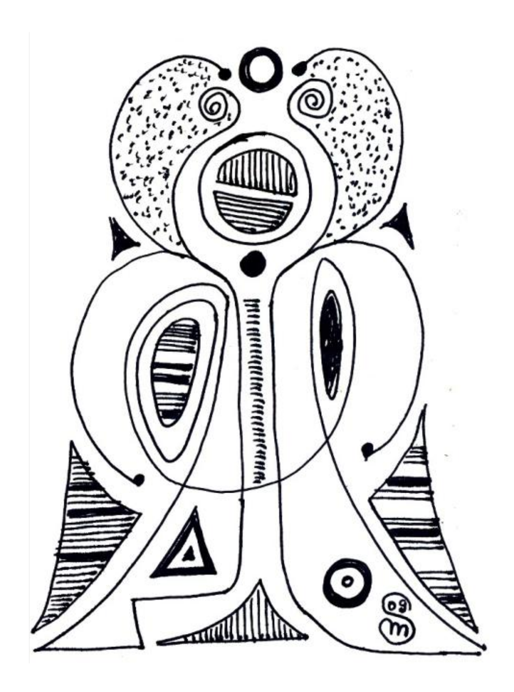
La ei gândindu-mă, plângeam mereu,
Alunecam cu teamă în trecut,
Dar simt că nu-mi mai este-atât de greu,
Să mă gândesc la cei ce m-au crescut.

Credeam că i-am pierdut fără speranţă
Şi viaţa mea complet se va schimba;
Iubirea lor mi-a dat însă o şansă:
Cât voi trăi şi ei vor exista.

Punct de sprijin

Chiar dacă mi-e lira tristă
şi obrajii plini de lacrimi,
Chiar de suntem doar din humă,
oameni stinşi, pierduţi în patimi,
Dacă mai avem credinţă,
nu lăsăm visul să piară!
Numele rămas de veacuri,
nu-l vom face de ocară!
Vom găsi un punct de sprijin
în această lume tristă,
Nu ne vom ascunde chipul
între falduri de batistă!
Munţii se vor da în lături,
marea punte ne va face,
Risipindu-se uitarea
în bucăţi se va desface;
Noi vom face postamentul,
vom fi piatra unghiulară,
Amintirile-s intacte,
nu le vom lăsa să piară!
Vom vedea cu ochii minţii
viitoare generaţii,
Dând o nouă strălucire
şi lumină astei naţii!

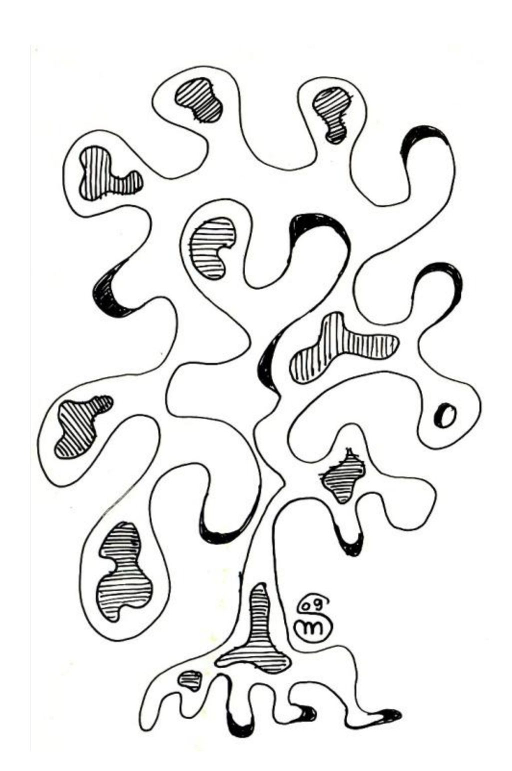

Scrisoare

Îţi scriu stângaci, dintr-un ascuns ungher
de toamnă,
Ce-nchide întrebări ce urcă din tăceri,
Vehiculând idei, fără a şti ce-nseamnă,
În timp ce plouă calm, cu stropi de
primăveri.

Îţi scriu pe-o filă gri, de frunză veştejită,
C-un spin căzut de pe un ram de trandafir,
Ce-mi arde palma vie, îndelung trudită
Şi-mi umezeşte ochii cu-o pală de zefir.

Îţi scriu din vremi uitate,
Pierdute-n fum şi-n ceaţă,
Rememorând păcate,
De la-nceput de viaţă.

Cale finală

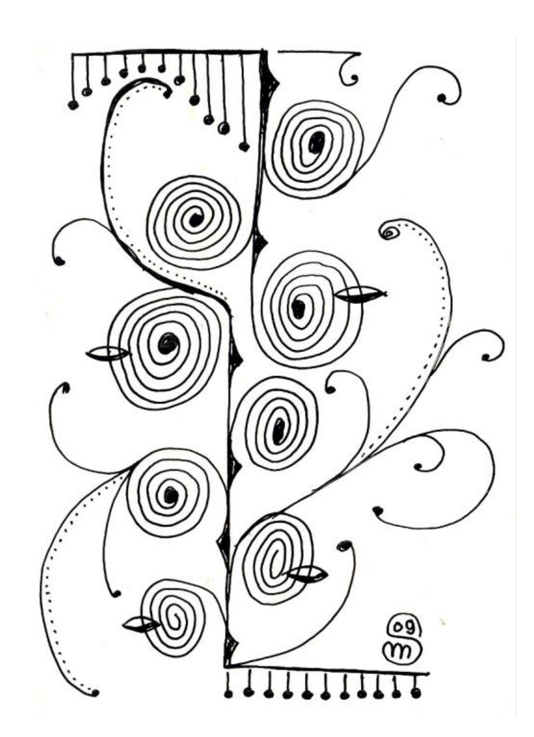
Păşeşte timid
pe aleea
îmbrăcată în strai cuminte
de frunze multicolore.

Se opreşte
lângă felinarul vechi,
pe care şi-l aminteşte
din copilărie,

căutându-şi calea...

E complet dezorientat,
nimic nu mai e cum îşi amintea,
cum învăţase să creadă
că va fi.

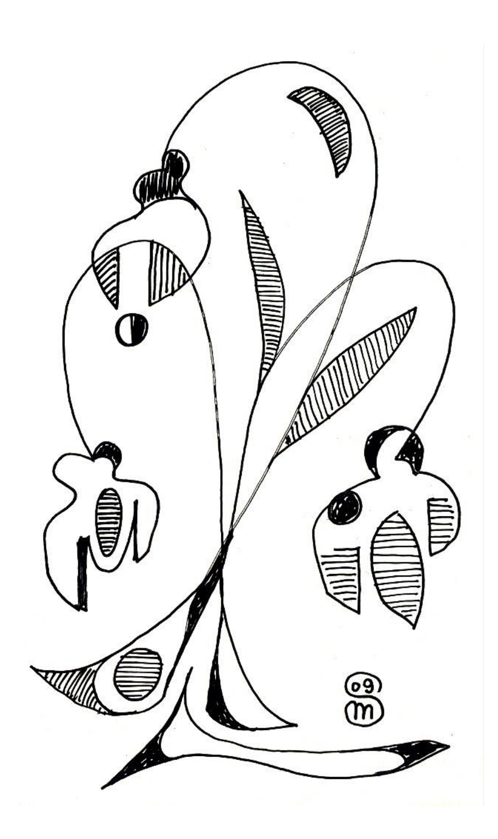
Dinspre seară,
un vânt obraznic,
uşor călduţ,
neaşteptat de prietenos
îl învăluie

promiţându-i ajutor...
dar se pierde în labirintul aleilor,
printre frunze şi roiuri de ceaţă.

Îşi simte ochii umezi:
perdant ca întotdeauna,
căutându-şi calea...

Popasul sufletelor rătăcite
îl aşteaptă.
Va ajunge la timp?

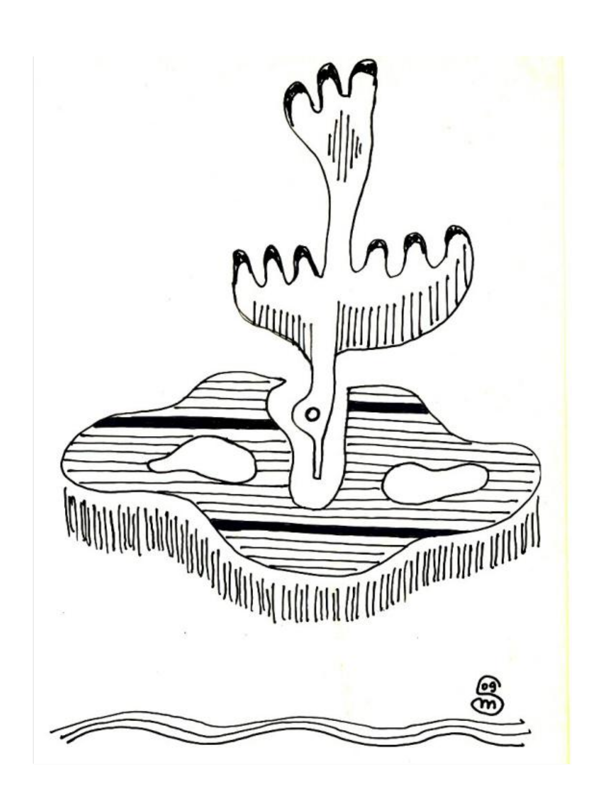

Milă

Mi-e milă de tine...
Ţi-e sigur pustie
        Viaţa
Trăită greoi,
Între vreme şi vremuri,
După ce sistematic ,
Ai alungat din preajmă-ţi,
Orice suflare.

Mi-e milă de tine...
Te crezi încă
        Stăpân
Dar până şi propria-ţi voinţă,
Care te ajuta
Să rămâi la suprafaţă,
S-a resemnat
Într-o cădere continuă.

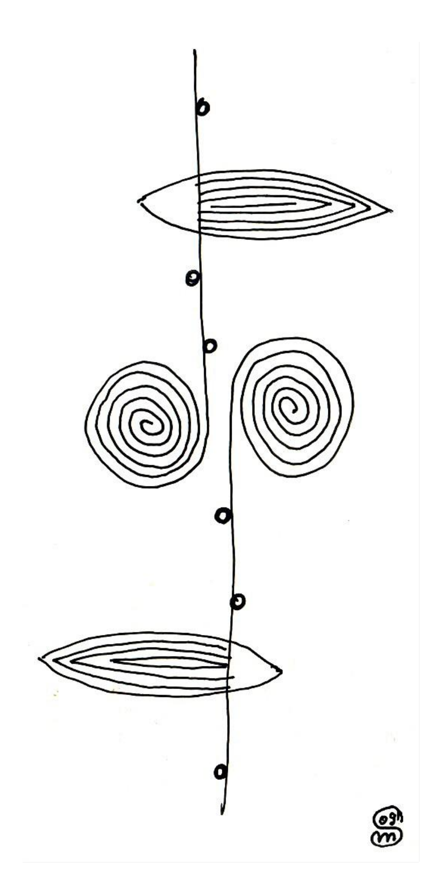
Mi-e milă de tine,
Suflet pustiit de-amintiri...

Adiere epigonică

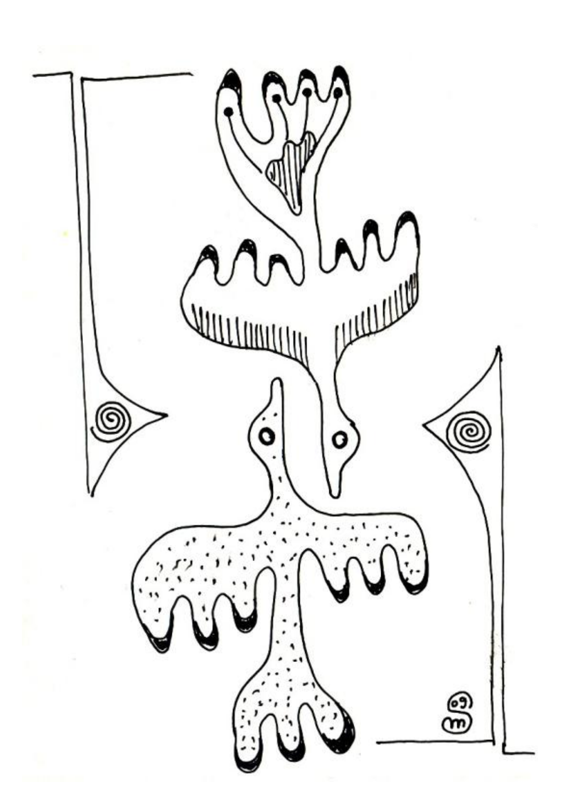
În memoria marelui poet şi filosof
Lucian Blaga

În noaptea asta-n care cad
atâtea stele,
în piept
mi s-a trezit un glas străin
şi-n zvonuri dulci
îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriaşă
şi flăcări de-adorare
îmi ard în ochi;
sunt rob în temniţă
şi împietresc - în mine.

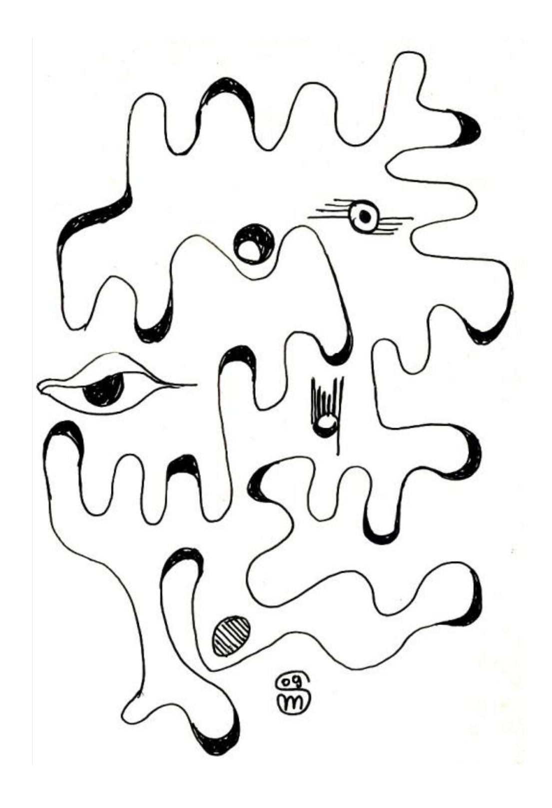
Rugăciune

- Doamne, te rog,
  dă-mi o şansă,
  o singură şansă
  să-mi refac
  măcar o părticică din viaţa mea,
  să reiau truda altfel,
  de pe alte coordonate,
  să mă căiesc
  şi să-mi îndrept greşelile!
  Dă-mi, Doamne, curajul
  să merg mai departe
  fără să mai privesc înapoi,
  fără să mă agăţ de trecut,
  fără regrete
  şi fără nostalgii...
  Te rog, Doamne,
  dă-mi puterea să cred!
- Nu-ţi îngreuna inima
  cu regrete,
  trecutul e dus,
  poţi păşi spre viitor!

Refugiu

Fugise
din calea puhoaielor fierbinţi
ale compromisului,
care-l urmăreau
fără oprire,
prin marea de ceaţă a viselor,
pe străzile pustii ale inimii,
prin noroaiele raţiunii,
până la liniştea cuvintelor.
Fugise
de cutremurul singurătăţii
răstingnindu-l în uitare,
sperând să se piardă
                    în braţele calde
ale unei poezii apocrife.

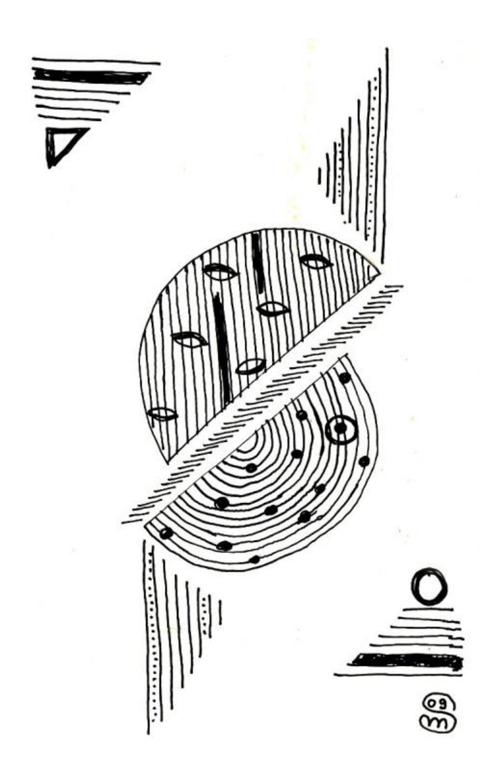
Viaţa mea

A fost demult – ştiu eu? - în altă viaţă,
Trăită tot aici, pe-acest pământ;
Am amintiri care-mi revin prin ceaţă,
Cuvinte ce le-aud ca pe-un descânt.

A fost demult, sau poate nici n-a fost,
Memoria îmi joacă iarăşi feste,
Mă-ntreb dacă găsesc în toate-un rost
Şi-un glas străvechi m-asigură că este.

A fost ceva ce am păstrat prin timp,
Adânc înscris în codul meu genetic,
Ce-mi schimbă şansa unui anotimp
Şi mă obligă să alerg bezmetic.

A fost ceva ce ştiu că am păstrat:
Spiritul viu, venit de-altundeva,
Ce m-a călăuzit şi alintat
Şi m-a adus acum în viaţa mea.

Cuprins

De același autor:

Surâsul timpului, Editura „Emma”, 2006

Paşi, Editura „Emma”, 2007

Pustiul din suflet, Editura „Emma”, 2009

Cuvânt despre cuvinte, Editura „Emma”, 2009

ISBN 978-973-1866-35-2
9 789731 866352